

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: HUNDEN TIL MAANEN. (En Allegorie, skreven under Baggesens Angreb paa Oehlenschläger.)

Citation: Hauch, Carsten: "HUNDEN TIL MAANEN. (En Allegorie, skreven under Baggesens Angreb paa Oehlenschläger.)", i Hauch, Carsten: *Poetiske Arbejder*. - 1929, udg. af POUL SCHJÆRFF , 1926-29, s. 230. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hauch03val-shoot-workid83502.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: *Poetiske Arbejder*. - 1929

HUNDEN TIL MAANEN.

(En Allegorie, skreven under Baggesens Angreb paa Oehlenschläger.)

Maane, mit Blik forhad, stat still' og hør paa min Biæffen!
Stands Afsindige, hvil paa din Vei! thi du iler mod Nedgang.
Ingen saa dristig, som du, saa stor, saa blodig romantisk,
Tindrer blandt Midnatslys og blandt høitblinkende Stierner.
Nøites du med beskednere Glands, da funkled du ærbart
I din spærrede Ring, og ei du andre fordunkled.
Derfor med critiske Glam jeg dadler i Stiernernes Navn dig;
Thi du nedsender forvirrende Blus afsindigt til Jorden.
Alle de Blomster, paa Marken jeg seer, fordærver din Veemod,
Hvert et Træ phantastisk gyselig staaer i din Skygge,
Strækker med Giøglerkraft sin Green, fornegtende Sandhed!
Selv til Mennesket tidt den afsindige Drøm har du nedsendt,
Thi naar du stirrer med Speiderblik til Jomfruens Vindue,
Straaler usædeligt ned paa en Barms halvdækkede Hvælving,
Paa Guldpletningens Flod med din Glands, med Valmuestænglen,
Ofte forbudt, forvildende Lyst du vækker i Sindet.
Derfor jeg lider dig ei, forførende lefler din Straale,
231 Mangler Klarheden reent og svæver chaotisk i Dæmring.
Lidt kun du Konst forstaaer, liig Tyven du kommer i Tusmørk,
Thi bør jeg som Vægter ved Midnat hindre din Idræt.
Ingen saa godt som jeg undervise dig kan, thi jeg fatted
Konsten fra Grund, jeg kan bringe dig flux bortkastede Tørklæd;
Stokken igien jeg henter i Vand og bærer forsigtig
Madkurven fyldt og bestiæler den ei, skiøndt gierne jeg lysted.
Hvad forstaaer vel af Sligt, Ubehøvlede, du i din Natglands?
Slikker du Selskabets Spyt, naar Høfligheden det byder?
Kan du kiækt dig betvinge, som jeg, der mig reiser paa to Been,
Skiøndt min Natur er et fiirbenet Dyrs? Hvad eller forstaaer du
Konstig paa lodne Poter dramatisk en fransk Menuet at
Dandse til Pibernes Lyd? Deraf jeg roser mig dristig,
Skiøndt det kosted mangfoldige Prygl og Ærgrelse fuldtop.
Intet du fatter af Sligt, du svæver phantastisk i Luften,
Luneful kun i vxlende Glands med foranderlig Skive.
Mig fastholder den classiske Lænke, dens hellige Jernbaand,
232 Daglig til Hundehuset, saa nær ved Gratiers Vaaning,
Snedkeren limed det fast og Maleren strøg det med Rødkridt,
Men om Natten jeg gaaer med en dyrkiøbt Smags Politietegn.
Dog haardnakket du tier endnu og løber i Taaget,
Aldrig du holder mig Stand bag din Skyes vildtvxlende Digtning.
Ha, phantastiske Troid! hvi ei naaer min critiske Tand dig?
Upartisk jeg myrded dig da, thi mit Med er uskyldigt,
Kun for Stiernernes Ære jeg biæffer og udrækker Tungen.
Men du foragted mit Glam, det høit optirred til Harm mig;
Thi ved ustandsede Vandfald hist jeg tiente paa Møllen,
Stial behændig af Kiøkkenets Søm en hængende Pølse.
Svendene mærkede dog min Svig, de mig fulgte med Stænger,
Men det var Nat, og jeg glammede fælt med gnistrende Harmblik,
Da dem betog forfærdelig Frygt; en Syndernes Hevner,
En Gienganger kaldte de mig, en uløselig Gaade.
Da jeg bemærkede Sligt, strax viste jeg frygteligt Tænder,
Folkene knæled for mig, stolt søndersled jeg min Pølse;
233 Men da svæved du frem, og de saae i din høiere Lysning
Sort med skaldet og dinglende Svands en langøret Hund kun.
Alle med Skoggerlatter bespotted den paniske Skræk da,
Saarende Slag og Spark forfulgte mig Stakkel paa Flugten,

Pølsen tabte jeg reent, fra den Tid jeg hader dit Aasyn,
Upartisk for min Pølses Skyld og for Stiernernes Ære.
At mig Misundelse drev, du troede, men ak det var Pølse.
Var jeg en Avindsyg, da siig: Mon jeg før havde rost dig?
Det har jeg gjort dog tilforn, erindrer du vel, det var Vinter,
Sneen var falden i Dal, du bestraalede Fieldenes listop,
Maanskin dæmrende skialv paa den utaalmodige Biergstrøm,
Men hver Fieldkløfts Gab en Grav fast ligned fra Oldtid,
Viste bag brystne Steen tykskægget en Fortidens Krigshelt,
Mens Fieldskraaningens Spids var svøbt i Demantog Metalglands;
Thi du laante til Natten dit Skin, og du blomstred i Mørket,
Selsomt faldt da dit Lys paa Sneen, jeg løb over Sletten,
234 Og mig behaged den Skygge, som sort jeg kasted i Maanskin,
Større jeg skued i Skyggen mig selv og roste dig dengang.
Klog jeg raadte dig da at straale ved Vinterens Tid kun,
At foragte den brogede Blomst med barnlige Lysglands,
Somren i Morgenland og det høstletsindige Foraar.
Du dog undveg enfoldig mig steds og fulgte mit Raad ei.
Men jeg berømte dig end og logred behændig med Halen,
Bød dig dale til Jord og sætte dig frit ved min Side,
Høit, høit, høiere steds, skiøndt steds jeg dybere nedsank.
Broderskab jeg dig ædel tilbød og at skure din Skive
Med min behændige Svands, og at lære Belysningens Konst dig.
Men du ønsked mit Broderskab ei, lod haant ad min Konst og
Ad min behændige Svands; sligt jeg tilgiver dig aldrig.
Derfor et dagsky Murbeldyr jeg kalder dig høit nu,
Ret en Drømmer i Sky, en Ildbrand-digtende Reiser.
Og jeg det klart kan see, skiøndt tilforn dig elsked' Apollo,
Skiøndt han dig sendte sit Lys, du snart opsluges af Skyen;
Maanelampen, som aldrig jeg fik, gaaer ud inden kort Tid,
Mens jeg lænket til Vaulundurs Steen høit biæffer min Viisdom.